

Thomas Kanger

De eerste steen

the house of books

Het verhaal in dit boek is gebaseerd op werkelijke gebeurtenissen, maar de personages zijn geheel fictief.

Oorspronkelijke titel

Första stenen

Uitgave

Norstedts Förlag, Stockholm

Copyright © Thomas Kanger 2001

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen & Jasper Popma

Vertaling

Jasper Popma

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagfoto

Hollandse Hoogte/Arcangel Images Ltd

Foto auteur

Dan Norrå

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3146 2

D/2011/8899/134

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

3-22 mei

1

Het telefoontje kwam om 03.36 uur binnen. De telefoniste van de alarmcentrale sloeg meteen groot alarm. De piepers gingen gelijktijdig af bij de brandweer in Surahammar, Virsbo, Hallstahammar en Västerås. Enkele seconden later klonk de stem van de telefoniste door de luidsprekertjes.

‘Brand in het dorpshuis van Surahammar.’

Vervolgens nam de telefoniste contact op met de officier van dienst van de brandweer in Surahammar.

‘Er heeft iemand gebeld die zegt dat het dorpshuis in brand staat,’ zei ze. ‘Hij zegt dat het aan de achterkant is begonnen, dat het flink fikt en dat de rookontwikkeling sterk is.’

‘Begrepen,’ zei de officier van dienst.

Daarna alarmeerde de telefoniste de chef van dienst bij de politie in Västerås en herhaalde haar boodschap.

De agent in Västerås gaf een nachtpatrouille de order naar Surahammar te gaan, het betreffende gebied af te zetten en eventuele getuigenverklaringen af te nemen. De patrouille bestond uit een surveillancewagen met de agenten Karlsson en Agestål.

Karlsson reed met zwaailicht. Veertien minuten later stond hij boven op de rem voor de winkelstraat in het centrum van Surahammar, zette de motor af, stapte uit, keek voor zich en sprak twee woorden.

‘Mijn god!’

Agestål, die ook was uitgestapt, zei niets. Hij pakte het

afzetband, deed een paar stappen naar voren en keek. Langzaam draaide hij zich om naar Karlsson.

‘We zetten eerst de winkelstraat aan beide uiteinden af en doen dan de zijstraten. En maar hopen dat het plastic niet smelt of verbrandt.’

De vlammen sloegen minstens acht meter uit. Vanuit Karlsson en Agestål gezien was het net alsof het hele gebouw in lichterlaaie stond. Voor het grote gebouw stonden tank- en bluswagens van drie van de vier gealarmeerde brandweerkorpsen. De wagens uit Västerås waren er nog niet. Maar dat maakte waarschijnlijk weinig uit. Het was nu zaak om de brand te verhinderen over te slaan naar andere gebouwen in het centrum. Het dorpshuis leek ten prooi gevallen te zijn aan het vuur.

Toen de zuidelijke ingang van de straat was afgezet, ging Agestål naar de dichtstbijzijnde brandweerman toe.

‘Wie is de officier van dienst?’ vroeg hij.

‘Kent Widell,’ antwoordde de brandweerman wijzend. ‘Hij staat verderop, bij de voorste bluswagen.’

Agestål liep erheen.

‘Agestål, politie Västerås. Zijn er ook getuigen ter plaatse?’

‘Niet dat ik weet,’ antwoordde Widell.

Er klonk een donderend geluid vanuit het gebouw. Alsof er een deel van het dak instortte en op de grond was gevallen. Agestål hief zijn hand om zijn gezicht tegen de hitte te beschermen.

‘Kom, dan doen we de noordkant,’ spoorde hij zijn collega aan.

Toen de versperringen klaar waren, nam hij contact op met de alarmcentrale en vroeg of iemand wist wie de brand had gemeld.

‘Nee,’ zei de telefoniste. ‘Ik weet alleen dat er vanuit een telefooncel is gebeld. Dat kan ik hier zien.’

Agestål richtte zich tot Karlsson.

'Ze weten niets,' zei hij. 'De rechercheurs moeten het later maar uitzoeken. Het is onze taak om het terrein af te schermen.'

Toen rechercheur Erik Enquist van de politie van Hallstahammar even voor halfzes 's ochtends in Surahammar arriveerde, was de brand geblust. De gevels van de ernaast gelegen gebouwen waren beroet, maar onbeschadigd. Van het nieuwe dorpshuis, dat niet meer dan negentien jaar oud was en het burchachtige oude dorpshuis even verderop in de straat had vervangen, restte bijna alleen nog bakstenen muren. Door de winkelstraat stroomde roetzwart bluswater. Sommige delen van het gebouw rookten nog na. Brandtechnici van de drie brandweerkorpsen waren begonnen de resten die betreden konden worden te doorzoeken. Enquist zocht Kent Widell op.

'Wat weten jullie?' vroeg hij.

'Dat het brandde als de hel,' antwoordde Widell. 'Verder niet veel. De onderzoekers zijn net begonnen, dus het duurt nog wel even voor we iets kunnen zeggen. Ga maar kijken, dan zul je het zien.'

Op dat moment klonk er een stem vanaf de achterkant van het gebouw.

'Widell! Hoor je me? Kun je even komen?'

Kent Widell sloeg de hoek van de rokende ruïne om en stapte naar binnen door een gat waar de gevel was ingestort. Erik Enquist kwam achter hem aan. Ze liepen over de kletsnate, verkoelde resten van de inrichting naar een brandtechnicus die Per Pettersson heette. Hij stond bij een raam.

'Kijk,' zei Pettersson en hij wees naar de grond.

'Nou, dan weten we dat,' stelde Widell vast.

'Wat? Wat weten we?' vroeg Erik Enquist en hij keek de twee brandweermannen aan.

'Glasscherven,' zei Pettersson. 'Het raam is van buitenaf

ingeslagen. Ramen van een brandend huis springen bijna altijd naar buiten vanwege de verhitte lucht, hoewel er uitzonderingen zijn. Dus deze beschadiging is waarschijnlijk voor de brand ontstaan. Iemand heeft een ruitje ingeslagen. Dit gedeelte van het gebouw lijkt het ergst verbrand, dus het kan de plaats zijn waar de brand is begonnen.'

'Brandstichting dus,' concludeerde Enquist. 'Dan moeten we er ook een technisch rechercheur bij halen.'

'Er moeten natuurlijk analyses worden gedaan voordat we het helemaal zeker weten,' zei Widell. 'We hebben nog veel te doen. Maar ik wil wedden dat die brand is aangestoken.'

Ze keken naar de glasscherven alsof die meer antwoorden konden geven. Widell werd op zijn schouder getikt. Het was Petter Pettersson, een broer van Per Pettersson, ook brandtechnicus.

'Kun je even meekomen?' vroeg hij. 'Ik heb iets gevonden.'

Ze liepen naar een kleine kamer verderop in het gebouw. In een verkoelde hoop op de vloer lag iets wat op een boomstam met takken leek.

'Onmogelijk om het helemaal zeker te weten,' zei Petter Pettersson. 'Maar ik denk dat het een mens is. Een mens was, dus. Eigenlijk weet ik het zeker. Dit moet een voet zijn.'

Erik Enquist sloot zijn ogen even en ging daarna naar buiten. Hij pakte zijn mobieltje uit zijn binnenzak en belde het nummer van de centrale van de politie in Västerås. Dit was meer dan hij alleen afkon.

2

Op hetzelfde moment opende Elina Wiik haar ogen. Ze lag stil terwijl haar lichaam ontwaakte, rekte zich uit als een kat en draaide zich om naar haar wekker. Vijf minuten voordat die zou gaan. Daarna zei ze hardop tegen zichzelf: 'Hoe weet mijn onderbewuste altijd wanneer ik wakker moet worden?'

Toen spoelde de herinnering aan de dag ervoor over haar heen. Ze voelde een mengeling van vreugde en zelfverachting. Hij had rond achten gebeld, zei dat hij even voorbij Örebro was en dat hij er om negen uur kon zijn. Als ze wilde tenminste. Dat wilde ze en dat zei ze onomwonden. Hij zou hoogstens twee uur blijven. Langer kon hij niet doen alsof hij vertraagd was. Ze was meteen naar de keuken gegaan om een eenvoudige maaltijd klaar te maken met wat ze in huis had. Hij was er eerder dan verwacht. Een kus, een gedempt gesprek aan tafel. Ieder een glas wijn, niet meer, hij moest immers verder rijden en zij zou de volgende ochtend vroeg opstaan om naar haar werk te gaan. Een halfuur later lagen ze in bed.

Het was de eerste keer in vijf weken dat ze Martin zag. Ze vroeg zich af waarom ze meeding in alles wat hij wilde, voortdurend zijn voorwaarden accepteerde. Waarom zou ze er moeten zijn voor een getrouwde man, zestien jaar ouder dan zij? Liefde, natuurlijk, want dat was het. Maar ze wist dat er andere, moeilijker te doorgronden redenen waren. Re-

denen die te maken hadden met de anderhalf uur die ze na de korte maaltijd aan elkaar besteedden, en ze schermde zich af voor de diepste drijfveren daarvan.

Op een dag, dacht ze, zal ik mezelf analyseren. De puzzel met de stukjes van mijn ziel leggen, net zoals ik met de gegevens in een onderzoek doe. Pas als ik begrijp waarom ik doe wat ik doe, kan ik een verstandig besluit nemen. Maar nu nog niet, voorlopig nog niet.

Daarmee was haar innerlijke discussie voor deze keer ten einde. Ze zuchtte, stond op en ging douchen. Ze had een uur en twintig minuten om te doen wat een alleenstaande, tweëndertigjarige vrouw elke ochtend doet voor ze naar haar werk gaat. Het ochtendoverleg was om acht uur, maar Elina begon liever om zeven uur, het vroegste tijdstip waarop je met variabele werktijden mocht beginnen.

Het licht veranderde de jonge blaadjes van de berk voor haar raam tot schaduwen op de witte wanden van haar badkamer. Op zulke meiochtenden zou ze willen dat ze wat verder van het politiebureau woonde. Haar tweekamerappartement aan Oxbacken lag echter zo dicht bij haar werk, dat je zelfs niet zou zweten als je er op volle snelheid heen rende. De heuvel af, de tweede straat rechts, nog geen honderd meter rechtdoor. Een beetje omlopen, wat natuurlijk een alternatief zou zijn geweest, was veel te inefficiënt voor haar karakter.

Het politiebureau in Västerås besloeg een half huizenblok tussen de Källgatan en het riviertje Svartån. Het lag in het deel van het centrum dat nog steeds bestond uit een aantal mooie, oude gebouwen, door een zeldzame genade gered toen de afbraakwoede van de jaren zestig als een wervelwind voortraasde. Maar het politiebureau behoorde daar duidelijk niet toe. In de architectuur zag je weerspiegeld hoe men in de jaren zestig over de politie dacht: grijs en rechtlijnig als een bureaucraat. De muren van het gebouw straalden on-

neembaarheid en afstand tot de burgers uit, de kleine raampjes waren de ogen van de toezichthouder op de bevolking.

Daar stond Elina Wiik geen moment bij stil toen ze door de hoofdingang naar binnen ging. Ook was ze zich niet bewust van de interne geslotenheid van het gebouw. Routineus haalde ze haar pasje door de kaartlezer om het binnenste van het gebouw te kunnen bereiken.

Haar kamer lag op de eerste verdieping. Onderweg naar boven kwam ze de enige collega tegen die meestal net zo vroeg was als zij.

‘Goedemorgen,’ zei Kjell Stensson glimlachend.

‘Hallo,’ zei Elina Wiik en ze glimlachte terug.

Dat deed ze zonder enige moeite, want ze waardeerde Stensson als politiemans en als mens. Ze voelde zich ook dankbaar jegens hem. Hij had haar geholpen toen ze hier net was als rechercheur en had meerdere keren de tijd genomen om naar haar te luisteren als ze vastgelopen was, hoewel hij bij Narcotica werkte en zij bij Recherche. Zijn adviezen waren over het algemeen goed, maar sommige voorstellen pasten niet bij haar manier van werken. Waar Elina Wiik bij voorkeur voorzichtig te werk ging en analyserend van aard was, was Stensson het tegenovergestelde.

Stensson was een man van de daad. Veel collega’s vonden dat hij eigengereid was en de grenzen van de regelgeving vaak ver overschreed. Hij was een voorstander van wat in politietaal ‘proactief optreden’ werd genoemd. Dat betekende ingrijpen voordat een verwacht misdrijf was gepleegd, in de hoop dat het nooit zou gebeuren.

Voor Stensson betekende dat dat hij geregeld bezoeken bracht – en dat waren geen beleefdheidsvisites – aan een speciale groep mensen. Individuen van wie hij wist of dacht te weten dat ze zich bezighielden met drugshandel, maar waarover geen concrete tips bestonden. Ze hoefden niet in twijfel te verkeren over het feit dat Stensson ze in de gaten hield.

De klachten over getreiter waren in de loop der jaren talrijk geweest en hij had veel kritiek gehad, ook vanuit het korps, omdat zijn optreden ondemocratisch was. De kritiek beantwoordde hij vaak met een tegenvraag: 'Hoe democratisch is het om die slimmeriken in alle rust plannen te laten maken om onze jeugd te vergifigen?' Ruimte voor een weloverwogen discussie was er dan niet meer.

De korpschef had de teugels bij Stensson meerdere malen moeten aanhalen. Maar niemand kon aan de effectiviteit van zijn aanpak twijfelen, en maar weinigen wisten dat hij in de loop der jaren, samen met zijn oneindig geduldige echtgenote, pleegvader was geweest van een flink aantal ontspoorde jongeren, jongens en meisjes die hij eerst had neergeslagen als politieman en aan wie hij daarna veel tijd had besteed om ze overeind te helpen en het goede pad op te loodsen.

'Kom even binnen als je tijd hebt,' zei hij. 'Ik wil iets met je bespreken.'

'Ja hoor,' antwoordde ze en ze ging zijn kamer in. Die was iets groter dan de andere kamers in de gang, aangezien Kjell het hoofd van de afdeling Narcotica was.

'Hoe is het met je en ben je tevreden met je huidige taken?' vroeg hij.

'Goed, dank je. En ik ben heel tevreden, maar als er iemand moet weten dat je in een verhoor niet twee vragen tegelijk moet stellen dan ben jij het wel,' lachte ze. 'Dan loop je het risico om maar op één vraag antwoord te krijgen, namelijk op de minst gevaarlijke van de twee.'

'Dit is geen verhoor en het is ook helemaal niet gevaarlijk. Misschien zou ik het niet tegen je moeten zeggen, want veel mensen op het bureau houden er niet van als je actief werft in andermans gangen. Maar we hebben binnenkort een vacature op onze afdeling en misschien wil je daar eens over nadenken.'

'Je wilt dus dat ik voor jou ga werken?'

‘Dat zei ik niet. Ik stel misschien dubbele vragen, maar jij trekt te snel conclusies, en dat is veel erger voor een agent. Misschien wilde ik alleen maar dat jij een geschikte kandidaat zou aandragen.’

Hij grijnsde.

‘Een-een,’ zei Elina.

‘Maar je hebt gelijk. Ik wil dat je solliciteert.’

Elina Wiik zweeg even. Ze wist dat Stensson haar een bekwaam agent vond, maar was toch verrast. Ze overwoog een grapje te maken over een transfersom, maar deed het niet.

‘Drugs zijn misschien niet echt mijn ding,’ zei ze in plaats daarvan.

Kjell Stensson onderbrak haar.

‘Drugs zijn niemands ding. Of zouden dat niet moeten zijn. Maar we hebben steeds meer verslaafde vrouwen in de provincie. Ik kom ze in elk onderzoek tegen. Ik geloof dat dat komt doordat meisjes zo veel roken. Wist je dat? Dat nicotine het opstapje is naar drugsgebruik? Wie geen tabak rookt, begint nooit met hasj. En dat is echt geen soft spul, zoals journalisten en politici maar volhouden.’

Hij verloor zich in een litanie tegen niemand in het bijzonder.

‘Alsof het een soort Coca-Cola light is,’ mopperde hij. Toen richtte hij zich weer tot Elina Wiik en haalde adem.

‘Ik heb me stiekem een beetje ingelezen. Je verhoren in mishandelingszaken. Je krijgt de vrouwen aan het praten. Hoewel je ziet hoe bang en onwillig ze in het begin zijn. Dat is wat we hier echt nodig hebben. Veel meiden die hier binnenkomen zijn schijtsbenauwd. Voor ons en voor hun grote drugsvrienden buiten die hun spul regelen en in natura betaald krijgen. Op het moment heb ik alleen mannen op de afdeling werken. Goeie jongens allemaal, nou ja, bijna allemaal, maar ze weten niet hoe ze het aan moeten pakken om een zeventienjarig meisje iets te laten vertellen. De verhoren

beginnen vaak met geschreeuw van die meisjes over ongeoorloofd politieoptreden en eindigen met gebrul om hun moeder.'

'Mag ik er even over nadenken? Ik ben hoe dan ook blij met het aanbod.'

'Denk jij maar,' zei Stensson. 'Maar niet te lang.' Ze stond op en liep de gang op. Haalde haar pasje door weer een kaartlezer voordat ze haar eigen gang in kon gaan. Die was verlaten en er leek verder nog niemand gekomen te zijn. BRIGADIER ELINA WIIK, ASSISTENT-RECHERCHEUR stond er op de vierde deur aan de linkerkant.

Yes, sometimes you're such an ass, dacht ze voor de honderdste keer toen ze naar binnen ging en op de bureaustoel ging zitten.

De kamer was klein en langwerpig, met een kast vol mappen die de achterste muur bedekte en een bureau dat door de computer werd gedomineerd. Geen foto's op het netjes opgeruimde tafelblad, wel een aantal bloempotten voor het raam. De gordijnen waren groen en hadden een licht patroon. Aan de muur boven het bureau hingen ingelijste kleurige foto's die ze had gekocht tijdens vakanties in het buitenland. Het verplichte, met belastinggeld betaalde kunstwerk waaraan je de overheidssteun kon aflezen, had ze vlak naast de deur gehangen, zodat het aan het oog onttrokken werd als de deur openstond.

Ze dacht aan het voorstel van Kjell Stensson. Werken bij Narcotica betekende talloze lange nachten in onopvallende auto's om het verkeer van en naar flats die door verdachte dealers werden bewoond, in kaart te brengen. Als er genoeg bezoekers waren geïdentificeerd, was het zaak om toe te slaan in de hoop een grote vangst te doen. En daarna verhoor van mensen bij wie je elke lettergreep eruit moest trekken, behalve bij de jonge schreeuwende meisjes dan, als je Stensson mocht geloven.

Veel te weinig denkwerk en veel te veel zitwerk, dacht ze. Die kant wilde ze niet op. Ze wilde zaken waarbij het grootste deel van haar werktijd werd gebruikt om misdrijven op te lossen, niet om eerst te constateren in hoeverre die nu waren begaan of niet voordat je ter zake kwam.

Ze had wel het gevoel dat haar doel nog ver weg was. Ze wilde gecompliceerde, moeilijke misdrijven. Na vier jaar bij Recherche had ze nog geen enkele grote zaak gehad waar ze zich op kon storten. Naast de haar toebedeelde portie auto- en huisinbraken, oftewel de zaken die bijna altijd onder op de stapel van alle rechercheurs terechtkwamen en daarna werden geseponeerd wegens gebrek aan bewijs en belangstelling, mocht zij zich over het merendeel van de meldingen van vrouwenmishandeling in de stad ontfermen.

Elke keer dat ze weer een geslagen vrouw zag voelde zwaar. De enige slachtoffers waarmee het erger was om om te gaan, waren kinderen. Maar dankzij haar toegenomen ervaring was ze er steeds beter in geworden om tot een aanklacht tegen de daders te komen en de aanvankelijke doodsangst veranderde vaak in voldoening. Hoewel de beelden van de blauwgeslagen ogen van de vrouwen zich vastzetten op haar netvlies en daar lang bleven zitten, voelde het werk zinvol. En het was absoluut een grotere uitdaging dan je tijd te verdoen met spioneren vanuit een auto.

Bovendien, als ze inging op het aanbod van een baan bij de afdeling Narcotica, werd de stap naar het soort misdrijf dat ze het liefst wilde oplossen groter. Ze kon haar kans dus beter afwachten bij Recherche.

Je bent een ontzettend carrièrejagertje, dacht ze met een glimlach.

Ze werkte al acht jaar bij de politie van Västerås. In het laatste jaar aan de politieacademie als aspirant, en daarna als kersverse surveillant. Vervolgens had ze vier jaar lang haar schoenzolen op de straten van de stad versleten voordat ze

door geluk en kunde haar eerste doel wist te bereiken: bij Recherche werken.

Een mishandelaarszaak werd de hefboom die haar omhooghiep. Op een novemberavond in 1997 zou Elina Wiik haar dienst afronden toen er een in elkaar geslagen vrouw van vijfenveertig jaar met de ambulance naar het ziekenhuis werd gebracht. De verpleegkundige bij de Eerste Hulp had ogenblikkelijk alarm geslagen, en toen de chef van dienst op het bureau had gezien dat er die nacht uitsluitend mannen dienst hadden, gaf hij Elina Wiik opdracht om met een surveillancewagen mee te gaan naar het ziekenhuis.

De vrouw had met niemand willen praten, maar wilde wel dat Elina zou blijven. Elina had meer dan veertien uur aan haar bed gezeten, was af en toe ingedommeld als de vrouw sliep en was als de vrouw wakker was of door een arts werd behandeld, vooral stil en afwachtend geweest.

Geleidelijk aan was er een voorzichtig gesprek op gang gekomen. Langzaam vertelde de vrouw over de haast onbeschrijflijke gebeurtenissen die ze had meegemaakt. Weinig verrassend bleek haar ex haar zo te hebben toegetakeld. Elina Wiik had aan het daaropvolgende onderzoek meegewerkt en haar inzet was van cruciaal belang geweest om de vrouw tot een getuigenis in de rechtbank te bewegen. De man werd veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf.

De leidinggevenden waren onder de indruk geweest van de vasthoudendheid van de jonge agente in een zaak die eigenlijk niet van haar was. Na dat succes kwam het aanbod bij Recherche te komen werken.

Die zaak had Elina Wiik ervan overtuigd dat kleine stapjes in een onderzoek vaak eerder tot resultaat leiden dan grote stappen. Geduld en systematiek waren haar middelen.

Ik zou best een goede rechercheur van moordzaken zijn, dacht ze. Als ik de kans maar kreeg.

Bovenop in de bak op haar bureau lag een plastic map met

een uitgetypt verhoor. Ze haalde de papieren eruit en begon zonder veel enthousiasme te lezen. Het betrof een eenvoudig geval van oplichting; een werkloze vrouw had geprobeerd te veel geld op te nemen op het postkantoor door een twee voor het bedrag van 1227 kronen op een opnamekaart te zetten. De ellende werd benadrukt door het feit dat de vrouw niet meer dan een twee had durven opschrijven.

Waarom geen negen of twee tweeën of iets anders dat zoden aan de dijk zette? dacht Elina. Dan had de kassa tenminste echt gerinkeld als het was gelukt.

Maar nu maakte het niet uit, want de poging was onmiddellijk door de baliemedewerkster ontmaskerd. Ze had de kassa gesloten, had 'een momentje' gezegd en was een andere ruimte ingegaan om de politie te bellen.

Binnen een paar dagen zou Elina Wiik het onderzoek doorgeven aan een officier van justitie die de mislukte oplichtster zonder veel denkwerk of inspanning zou laten veroordelen. De dag na het vonnis zou de officier de vrouw volledig vergeten zijn en zou hij haar naam zelfs als hij werd gemar-teld niet kunnen noemen.

Om tien over halfacht hoorde ze stappen op de gang en ze keek op. De eerste collega bij Recherche arriveerde. Ze zag nog net de brede rug van Egon Jönsson langs haar kamer komen. Blijkbaar had hij vanuit zijn ooghoeken gezien dat Elina Wiik opkeek, want hij deed een stap terug en zei haar vlug gedag. Elina groette terug. Geen van tweeën glimlachte.

De collega's beschouwden Jönsson, die drieënveertig was en meer dan tien jaar op deze afdeling werkte, als een middelmatige rechercheur. Wat eigenlijk niets anders zou moeten betekenen dan dat hij noch beter, noch slechter was dan de gemiddelde rechercheur. Maar zo zagen zijn collega's dat niet. Middelmatig was synoniem met slechter dan zij, aangezien iedereen zichzelf beschouwde als beter dan gemiddeld.

Elina Wiik had besloten geen stellige opvatting over Jönssons

vermogens te hebben voordat ze samen aan een zaak hadden gewerkt. Wat nog niet was voorgekomen. Maar haar indruk was dat hij inderdaad was wat er werd gezegd: middelmatig.

En dat was misschien niet zo erg, had ze gedacht. Als het gemiddelde lager was, dan hadden we hier een slechte rechercheur in de stad gehad.

Twee minuten later stak haar baas, Oskar Kärnlund, een uit de kluiten gewassen kerel die binnenkort met pensioen zou gaan, zijn bijna kale hoofd om de deur.

'Goeiemorgen, Wiik. Gaat het goed?' vroeg hij waarna hij verder liep zonder haar antwoord af te wachten.

Dit wordt vast een rustige dag, dacht Elina en ze las verder in de verhoren.

'Trouwens, Wiik...'

Ze keek op en zag Kärnlund weer in de deuropening staan.

'... zorg dat je het ochtendoverleg niet mist. Er is van alles gebeurd vannacht.'